PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXV — Nr. 703 (6137) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Joi 23 octombrie 1969

VINERI ȘI SÎMBĂTĂ ÎN CAPITALĂ

CAMPIOANELE MONDIALE LA FLORETĂ VOR EVOLUA ÎN CADRUL „CUPEI ROMÂNIA"

Pe planșele instalate în sala Floreasca II se vor desfășura, vineri și sîmbătă, întrecerile pentru Cupa României la scrimă. Competiție cu participare limitată la cei mai buni 16 scrimeri din fiecare armă, Cupa României va constitui prima competiție internă după Campionatele mondiale, prilejuind publicului bucureștean revederea cu cele cinci componente ale echipei care a cucerit titlul mondial (Ileana Drîmbă, Olga Szabo, Maria Vicol, Suzana Ardeleanu, Ana Ene), și cu ceilalți fruntași ai scrimei noastre (Ionel Drîmbă, Mihai Țiu, Iuliu Falb, Șt. Ardeleanu, Șt. Hauckler etc.).

Cristian marcînd încă un gol pentru echipa Steaua

Foto: THEO MACARSCHI

C. M. DE SCRIMĂ DE LA HAVANA

COMPETIȚIA CELOR MAI RĂSUNĂTOARE SURPRIZE!

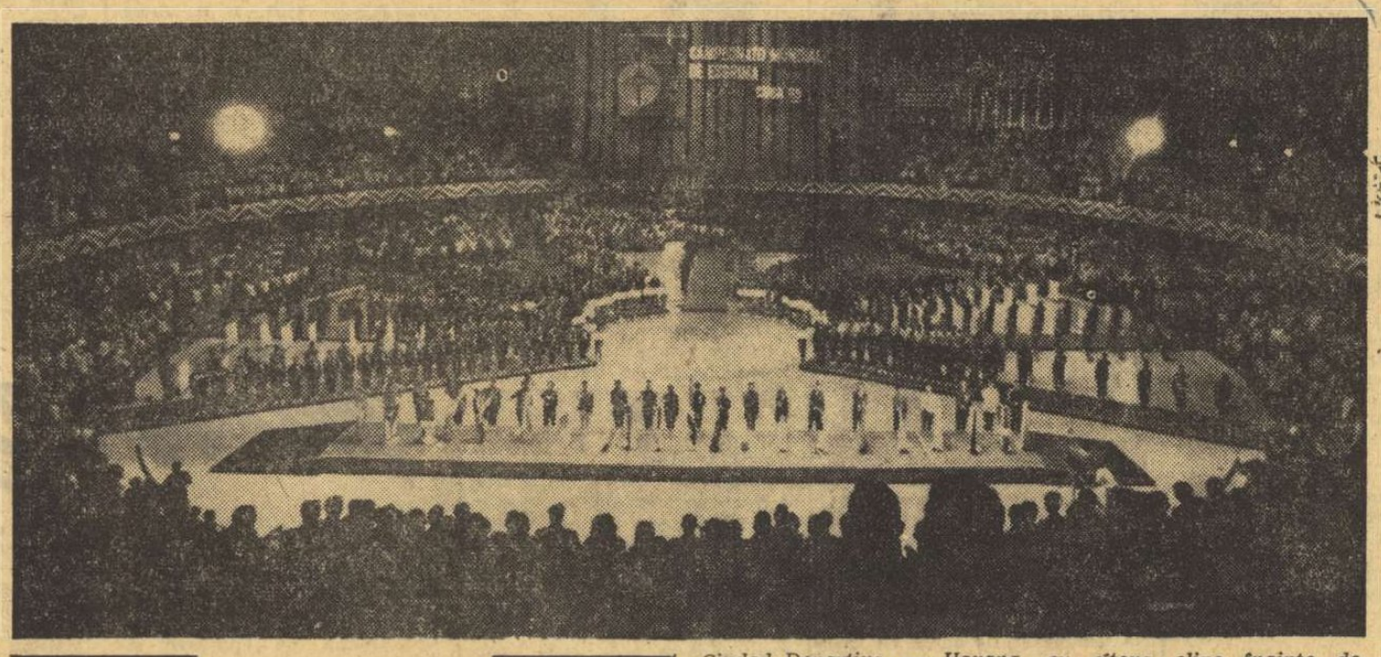

Ciudad Deportiva — Havana, cu cîteva clipe înainte de începerea primelor asalturi ale „mondialelor", la festivitatea de deschidere a marii competiții...

Foto: PRENSA LATINA

● TREI CAMPIONI OLIMPICI ÎN AFARA FINALELOR! ● DUBLA NEȘANSĂ A FLORETISTULUI NOSTRU IONEL DRÎMBĂ ● NOUL „VAL" ADUCE ÎN DISCUȚIE APARIȚIA SCRIMEI ATLETICE ● DISPUTE DECISIVE LA ...40 DE GRADE CELSIUS ● PREGĂTIREA FIZICĂ MULTILATERALĂ, CONDIȚIE SINE QUA NON ÎN OBȚINEREA UNOR PERFORMANȚE MAXIME

Istoria de peste o jumătate de secol a scrimei competiționale va consemna în dreptul ediției 1969 a campionatelor mondiale de la Havana mențiunea „o întrecere a celor mai răsunătoare surprize".

Realmente, în nici o ediție a acestui maraton anual al mușchetarilor lumii n-au fost semnalate atîtea răsturnări de calcule, de anticipații, de ierarhii, atîtea neprevăzuturi. Campioni olimpici sau mondiali, favoriți ai probelor la care concurau, n-au reușit (decît cu o excepție, floretista Elena Novikova) să reziste tempoului unor dispute, de multe ori dramatice. Ei au avut de suportat fie asaltul ferm al trăgătorilor tineri sau foarte tineri, fie handicapul unor condiții climatice dintre cele mai dificile.

★

Marile surprize s-au făcut simțite chiar de la proba inaugurală, floretă bărbați, în care participau cu șansele cele mai regulate, campionul olimpic Ionel Drîmbă și deținătorul titlului de campion mondial (Montreal — 1967), Viktor Putiatin. Dar, cei doi matadori ai floretei, care porniseră vijelios suita asalturilor către titlul suprem n-au ajuns decît în semifinalele competiției. Pentru Drîmbă există, desigur, un dublu argument care l-a privat cel puțin de un loc în finală: pe de o parte a intrat în competiție după o stare gripală care l-a ținut la pat vreme de 4 zile, pe de altă parte a suportat și o infecție la mîna stîngă (cu care de altfel și trage) care s-a declanșat încă din sferturile de finală, atingînd

Tiberiu STAMA

(Continuare în pag. a 3-a)

„U 1919-1969"

Cînd sună tulnicele...

CLUJ, 22 (prin telefon, de la trimisul nostru). — După veteranii care au trimis tribunelor ceva din parfumurile trecute — cel mai pitoresc element întîmpinat astăzi pe stadionul din Cluj au fost tulnicele moților, instrumente coborîte din satul lui Avram Iancu ca să anunțe, cu răsunătorul lor sunet, deschiderea semicentenarului „U".

Prezența lor într-un atare context — în care, la prima aparență, ar putea fi un simplu element de decor — reprezintă, în fond, continuitatea unor tradiții sportiv-culturale statornicite în Transilvania cu aproape 4 decenii în urmă, de către marele animator al vieții spirituale de aici, dr. Iuliu Hațieganu.

Prezența tulnicerilor la jubileul clubului studenților clujeni reprezintă, însă, și o legătură directă, organică, a „U"-iștilor cu arta populară din Transilvania, relație statornicită — după mărturia veteranilor „U"-ului — acum mai bine de două decenii. „În 1945 — își amintește dr. Mircea Luca — am fost convocați de către echipa Ferar, puternică pe atunci, la o întrecere între patru formații locale, o „Cupă a Clujului". „U"-iștii — nu eram toți și nici nu ne știam bine de rosturi — AM FOST ADUNAȚI DIN CELE PATRU ZĂRI, CU TULNICELE și am cîștigat atunci două victorii: Cupa și inima impetuoasei galerii clujene".

Într-o perfectă armonie cromatică cu culorile „U"-ului, tulnicerii din Țara de Piatră au însoțit și defilarea generațiilor de sportivi, purtători ai tricoului alb-negru, o coloană de virtuozi care au împletit ideal, timp de 50 de ani, ecuațiile științelor cu arta sportivă, atingînd, în ambele domenii, înalta performanță și chiar virtuozitatea.

Din șirul alb-negrilor, retina i-a reținut pe Rațiu Brutus — primul căpitan al echipei „U" (1919), pe fotbaliștii epocii de aur, Lazăr, Sfera, Sepci și Sepi II, pe imbatabilul Moinea, pe „U"-știi perioadei „mediciniste", doctorii Luca, Medrea și Sever Coracu, pe cei mai tineri... veterani: Ivansuc, Moguț și Mateianu, ca și pe sportivii pleiadei actuale: atleții Curt Socol, Sepi și Szatmari, pe solidarii baschetbaliști ai „U"-ului, talentata Olimpia Păcuraru, entuziaștii handbaliști — o imensă coloană redînd o istorie care are ca punct de început anul 1919 și care își încheie astăzi un prim capitol. Pentru că mîine, tulnicerii din Țara de Piatră vor anunța „U"-ului intrarea într-o altă epocă: „cea a centenarului „U".

Nușa MUSCELEANU

LOCUL V, LOCUL VI!

Spațiului de față i-am fi dorit o cu totul altă folosire. Spre pildă, am fi putut examina fața noii (sau mai precis așazisei noii) echipe naționale, de polo, care încearcă să recapete o strălucire a anilor în care avea un cuvînt de spus în concernul marilor teamuri ale lumii, dar spre dezamăgirea tuturor ce iubesc cu adevărat acest sport, alunecă tot mai jos pe scara valorilor. Sau, să fi acordat puțină atenție modului, mai mult sau mai puțin principial, în care sînt selecționați tricolorii pentru a ne reprezenta țara în confruntări internaționale. Bunele intenții ne-au fost însă amînate (nu pentru mult timp) de ultima ședință a biroului federal.

În adunările periodice ale acestui for am ascultat nu de rare ori păreri diferite, susținute cu argumente subiective sau obiective, dar, de cele mai multe ori, concluziile canalizau ideile expuse pe o linie precisă care excludea echivocul. Cu atît mai mult ne-a surprins, într-o recentă ședință, poziția pe care s-a situat antrenorul federal Alexandru Popescu, într-o alocuțiune ce viza posibilitățile actuale ale reprezentativei de polo. Nici mai mult nici mai puțin, el a ținut să asigure pe cei de față că în nici un caz semnele de îngrijorare pe care le manifestă presa cu privire la soarta echipei naționale nu sînt justificate; că trebuie să fim mai departe optimiști și să așteptăm cu încredere evoluția și dezvoltarea ei viitoare.

„Este adevărat — citățm — că în momentul de față nu ne mai putem gîndi la succese, într-un turneu oficial, în fața marilor formații (Italia, R. D. Germană, U.R.S.S., Ungaria sau Iugoslavia), dar față de sezonul trecut, de pildă, nu am căzut decît cu un singur loc (!?!) în ierarhia mondială (n.r. de pe poziția a V-a am ajuns pe cea imediat următoare)". Și, spre dovada celor afirmate, ne sînt aduse aminte cu cea mai splendidă candoare victoriile cu Pyrrus obținute în fața R.F. a Germaniei (la București) și în turneul balcanic.

Realitatea este însă cu totul alta și teama de a nu o recunoaște ne-ar putea duce spre o dublă greșeală. Pentru că una este să privești crudul adevăr în față, cu toată tăria și capacitatea de a găsi modalitățile pentru a depăși momente mai grele, adesea inerente, și cu totul alta de a-ți ascunde neputința sub pavăza din ce în ce mai șubredă a unor vorbe frumoase.

Au fost cîștigate la limită meciurile amicale cu Italia, Spania, Cuba, Cehoslovacia (la București) dar — o afirmă chiar jucătorii — victoriile puteau fi tot atît de bine și de partea adversarilor. Au fost învinse formația R.F. a Germaniei (tot la București) dar — să nu omitem — aceeași echipă a fost întrecută (5—4 și 4—3) în acest sezon și de selecționata de tineret a Italiei. În fine, selecționata noastră a ocupat primul loc în turneul de la Izmir, dar după cîte emoții... Echipe în fața cărora, într-un trecut de loc îndepărtat, „7"-le țării făcea veritabile galopuri de sănătate, ne ridică astăzi o sumedenie de probleme și atrag antrenorilor teama ridicolă asupra arbitrului ce va fi desemnat să conducă partidele respective!

Dacă unui antrenor al echipei naționale, să zicem, interesul de a nu-și pierde fotoliul în care a fost înscăunat mai explică poziția susținerii unor asemenea teorii, ea nu poate fi în nici un caz admisibilă unui tehnician, aflat în fruntea unui colegiu, cu misiunea de a dirija o activitate mult mai largă. În ședința de care aminteam mai sus n-am auzit — spre și mai marea noastră surprindere — nici un alt punct de vedere. Credem însă că mai este timp suficient pentru aducerea la realitate a celor ce conduc destinele echipei naționale de polo și instalarea, în mijlocul ei, a unui climat de muncă sănătos.

Adrian VASILIU

ÎN C.C.E. LA HANDBAL

STEAUA învingătoare la scor în meciul cu HAPOEL 32-11 (15-5)

Debutul în actuala ediție a „C.C.E." a prilejuit formației noastre campioane o victorie comodă, la scor: 32—11 (15—5). Echipa adversă, campioana Israelului, Hapoel Rehovot, nu i-a pus nici un moment probleme. Scăpată de coșmarul disputei pentru victorie (diferența de valoare era netă în favoarea handbaliștilor români), Steaua a făcut un veritabil meci de antrenament în care și-a încercat toți jucătorii și marea majoritate a schemelor tactice. În unele momente și-a permis să joace pentru public (și numai pentru public) realizînd faze de o deosebită frumusețe, viu aplaudate de spectatori. „Creierul" jongleriilor a fost — din nou — Cristian Gațu. Au fost clipe cînd nu numai jucătorii de la Hapoel, dar nici arbitrii nu mai știau unde este... balonul, atît de rapidă și de neprevăzută era traiectoria pe care se înscria mingea. Desigur, au fost singurele momente în care publicul a avut ce vedea, singurele pentru care a meritat să facă deplasarea la sala Floreasca.

Neexperimentata echipă Hapoel a arătat doar că știe să paseze mingea. Jucătorii formației israeliene au încercat să țină balonul, pentru a stopa oarecum mărirea scorului, dar n-au reușit decît în puține cazuri. Fie arbitrii, fie jucătorii de la Steaua (interceptînd balonul) le-au anihilat intenția. Slabul blocaj în apărare, neangajarea pivoților în atac și șutul fără forță și precizie, iată cîteva din carențele acestei echipe care debutează în activitatea internațională oficială.

Au marcat: Oțelea (6), Gruia, Cristian Gațu (5), Popescu, Marinescu (4), Goran, Spek, Coasă (1) — pentru Steaua; E. Madmoni (5), Yarimi (3), Ben Ari, Dargatzki, Kosto (1). Au condus arbitrii L. Martha și H. Keszthely (Ungaria).

Partida retur are loc vineri începînd de la ora 18, tot în sala Floreasca din Capitală.

ȚIRIAC ȘI NĂSTASE s-au reîntors în țară

Aseară s-au întors în Capitală maeștrii emeriți ai sportului Ion Țiriac și Ilie Năstase, venind de la New York. Cei doi tenismani fruntași care au reprezentat țara noastră în finala „Cupei Davis" și-au încheiat la Denver (Colorado) participarea la turneele din S.U.A., obținînd o serie de rezultate de prestigiu.

„TURUL EUROPEI" A TRECUT PRIN BUCUREȘTI

Ieri dimineață, participanții la ediția din acest an a maratonului automobilistic „Turul Europei" au sosit în București, venind de pe teritoriul Bulgariei. Oficialii români, aflați la punctul de control orar din fața Casei Scînteii, au înregistrat prezența în cursă a tuturor celor 56 de echipaje plecate în ziua de 11 octombrie din Hanovra (R.F.G.). De remarcat însă că numai 42 dintre acestea au trecut prin Capitală în timpul impus, restul fiind în întîrziere. După o noapte petrecută la Brașov, competitorii iau startul astăzi la ora 8 în ultima etapă a acestei lungi întreceri rutiere, pentru a ajunge vineri seara în punctul terminus — localitatea vest-germană Travemünde.

Traseul „Turul Europei" măsoară anul acesta peste 13 000 km de-a lungul teritoriilor a 14 țări: R. F. a Germaniei, Elveția, Italia, Iugoslavia, Bulgaria, Grecia, Turcia, Iran, Irak, Liban, Siria, România, Ungaria, Cehoslovacia. Printre concurenți se numără piloți de raliu binecunoscuți în arena internațională ca: vest-germanul J. Springer (cîștigător a trei din edițiile precedente), francezul H. Greder, suedezul B. Söderstrom. În cursă se află și un echipaj mixt, soții Claude și Dominique Laurent, care conduc un DAF 44 „de uzină". Majoritatea favoriților concurează pe mașini Opel, B.M.W., Audi, Mercedes, Volkswagen.

Noul tandem Renault 12 - Dacia 1300 la drum

Superba după-amiază, de ieri, a coincis cu ieșirea în public a noilor produse Renault 12 și Dacia 1300, realizate, concomitent, în Franța și România, în această toamnă.

Testul căruia i-au fost supuse cele șase autoturisme s-a realizat cu concursul unor ziariști, firește, posesori de carnete de conducători auto, în două manșe: cea dintîi între București, Comarnic și Rămnești, iar următoarea pe același traseu dar pornindu-se de la Rămnești spre munți și înapoi, în Capitală.

În ceea ce privește organizarea coloanei, reprezentanții ziarelor și revistelor bucureștene au ținut să-și manifeste... independența, spre regretul manifest al operatorilor studiourilor „Al. Sahia" și Televiziunii care n-au avut prilejul să surprindă caravana în totalitatea ei. Aceasta nu înseamnă că autoturismele au fost menajate ci, dimpotrivă, ele s-au supus unor încercări nu numai dificile da și foarte variate, în funcție de temperamentul, de curiozitatea, curajul, tenacitatea și ambițiile șoferilor amatori care se aflau la volan.

În scurtele întîlniri, prilejuite de opriri, de interferența traseelor, se schimbau opinii, mai mult sau mai puțin autorizate, mergînd de la surpriza vitezei atinse pînă la banalitatea unor întrebări de genul: „Cum se bagă în „marche arrière ?", ori: „De unde se dă drumul la aerul climatizat ?"

În ceea ce ne privește, am avut șansa de a fi alături de Florin Popescu (căruia cu greu i se poate găsi un singur atribut care să-i definească complet, el fiind un polisportiv redutabil iar ca automobilist întruchipînd și pe pilotul de încercare și pe concurentul temerar, și pe... doctorul de motoare, ca și pe îndrăgostitul de natură).

Noul autoturism a cunoscut, deci, în cele 4 ore cît ne-a fost pus la dispoziție, numeroase și variate solicitări de viteză, de frînare, de înscriere în viraje, de cumințenie și de îndrăzneli. Concluziile, sistematizate pe capitole, ne-ar răpi mult spațiu și ar restrînge, poate, aria de interes la cea a specialiștilor, astfel că ne vom mărgini să transcriem doar cîteva dintre ele, așa cum au fost exprimate de Florin Popescu chiar în timpul efectuării traseului. **„Ținută în drum excepțională, suspensie la fel, confort deplin".** Pentru un conducător amator singure aceste trei calități notate cu „excepțional" ar fi suficiente pentru a recomanda oricui noul tip. Dar mai sînt și altele: motorul este astfel amplasat, încît la toate componentele sale se poate umbla extrem de ușor, nici una dintre ele nefiind așezată incomod sau nelogic; cutia de viteze funcționează ireproșabil (nu este o referire izvorîtă din faptul că mașina abia a ieșit din uzină, ci una de bază ținînd de concepția și realizarea tehnică).

Pe serpentinele de la Gura Beliei, foarte strînse, după cum se știe, și pietruite (nu asfaltate!), Florin a coborît cu peste 60 km/h, ca la concurs, fără ca turismul să cedeze, să alunece lateral, sau să-i iasă din control. **„O altă mașină se ducea în șanț pînă acum"** îl aud pe omul de lîngă mine, meditînd cu glas scăzut, ca pentru sine, iar mai tîrziu: **„Cu asta se poate alerga și în raliuri. E o mașină într-adevăr modernă".**

La sfîrșit, înainte de a coborî la Rămnești, Florin Popescu a conchis: **„Poți scrie oricît de bine despre ea. Merită și nu vei minți".**

Aș dori să spun încă ceva, ceea ce am observat cînd conducea Florin: toți cei întîlniți pe drum remarcau noua mașină, nici un șofer, amator ori profesionist n-a trecut indiferent pe lîngă noi, iar la Ploiești, în timpul cît ne-am ospătat cu celebrele pateuri cu brînză și am sorbit cîte un Pepsi, Dacia 1300 (ori poate Renault 12?) dispăruse în mijlocul unei mulțimi de curioși.

Există o mai bună recomandare?

Em. DEC.

„TRICOLORII" — SERIOȘI ȘI ÎN VERVĂ DE JOC

9-1 (2-0, 1-0, 6-1) cu Dinamo București (tineret-rezerve)

Ieri, la zece zile după „Portugalia", tricolorii au început pregătirile în vederea meciului de la 16 noiembrie, cu Grecia, printr-un joc-test susținut în compania echipei de tineret-rezerve a dinamoviștilor bucureșteni, formație în care au evoluat, printre alții, Pîrcălab, Haidu, Frățilă, Sălceanu, Ștefan, Pîrvu și Cheran.

Selecționabilii au apărut pe teren în următorul „11":

Răducanu — Lupescu, Hălmăgeanu, Dan, Deleanu, Dinu, Radu Nunweiller, Ghergheli, Dobrin, Dumitrache și C. Radu.

La sfîrșitul celor trei reprize a cîte 30 de minute fiecare, tricolorii perforaseră de 9 ori poarta mult solicitatului Stana (în timp ce Răducanu a scos o singură dată balonul din plasă, în min. 70, la situația de 5—0, la șutul expedi : de Frățilă), dovedind o lăudabilă seriozitate și o remarcabilă poftă de joc.

Într-adevăr, apărătorii s-au întrebuințat ca la un joc cu miză, deposedînd, la nevoie, energic, mijlocașii au muncit mult, acoperind o zonă mare, iar linia de atac (cu Ghergheli și Radu în locul lui Dembrovschi și, respectiv, Lucescu — ultimul resimțindu-se de pe urma unei întinderi musculare, a privit jocul de pe tușă) a speculat, cu promptitudine, erorile de plasament ale adversarilor, creînd, la rîndu-i, prin faze bine lucrate (și cu ajutorul coechipierilor din celelalte linii, îndeosebi Dinu, Radu Nunweiller și Lupescu), numeroase situații de gol. Au înscris: Dumitrache (2), Dobrin (2), Ghergheli (2), C. Radu (2) și R. Nunweiller.

Următorul joc de verificare a tricolorilor va avea loc miercurea viitoare, la București, se pare în compania unei echipe divizionare din Bulgaria. (g. n.)

În meciul-școală de ieri, Dobrin, animatorul atacului reprezentativei naționale, față în față cu Pîrvu (Dinamo)

Foto: N. DRAGOȘ